

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ
ΠΡΟΕΔΡΟΥΣ
ΑΤΡΙΩΝ
ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3 Α
ΤΗΛΕΦ. 582

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δαρβέγγη διευθύνοντος.

ΔΑΤΙΑ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ

—« Ἡ πατρίς μου εἶναι μία ἔρημος ἐσπαρμένη με-
χους· εἶναι ἄγονος καὶ πτωχή, ἀλλὰ τὴν λατρεύω.
ἂν ὡς ἀντάλλαγμα αὐτῆς μοὶ προσέφερον ὅλην
χερσονήσον τοῦ Αἵμου δὲν θὰ παρεῖχεν οὐδὲ μιᾶς
γμῆς προσοχὴν. . . »

Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὸν νέον Δαυὶδ, τὸν ψάλτην βα-
ῆα, ὅστις ἀπέδειξεν ἅπαξ ἔτι, ὅτι ἡ ποίησις του δὲν
ἔστι ἀνωτέρα τῆς φιλοπατρίας του καὶ οἱ στίχοι του
εἶναι ἀπλοὶ λόγοι, ἡχηροὶ καὶ ὠραῖοι, ἀλλ' ἀποφά-
σις ὑπερτάτης μεγαλοφροσύνης, ἥς τὴν ἐκτέλεσιν
ἐμὴ ἀνθρωπίνῃ δυνάμει ἡμπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ.

Ὅτε ὁ Νικόλαος τοῦ Μαυροβουνίου, προεξάρχων τῆς
ῤῃς τοῦ λαοῦ του, ἀνευφήμει τὸν ἡρωϊκὸν Πορθητὴν
Ἰωαννίνων καὶ ὡς ὁ φιλοστοργότατος τῶν ἀδελ-
φῶν ἔτεινε τὰς ἀγκάλας, ἵνα ἐν αὐταῖς περιλάβῃ καὶ
παθῇ πάντας τοὺς Ἕλληνας, δὲν ἔμεινε καρδιά Ἑλ-
ληνική, ἥτις νὰ μὴ τῷ εὐχρηθῇ ταχεῖαν ἐπίσης καὶ
ὁξον τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ὠραίου του πόθου. Ἀλλὰ
ταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν δαφνῶν τῆς Σκόδρας παρενεβλήθη
ῤῃς ὁ Γολιάθ τῆς συνησπισμένης Εὐρώπης καὶ δὲν
εἶπε πάλιν Ἑλληνικὴ καρδιά, ἥτις νὰ μὴ τρέμῃ διὰ
τὸ μικρὸν Δαυὶδ καὶ νὰ μὴ ἐπικαλῆται ὑπὲρ αὐτοῦ
τὴν θεῖαν δυνάμιν ἐναντίον τῶν ἐγκοσμίων Δυνάμεων.

Ἡ δὲ τὸ ἀποτέλεσμα ἐδικαίωσε τοὺς πιστεύοντας
τὴν θεῖαν ἀντίληψιν. Ὁ Νικόλαος τοῦ Μαυροβου-
νίου ὅχι μόνον ἐπραγματοποίησε τὸν ποιητικὸν πόθον
αὐτοῦ, ὅχι μόνον ἐστέφθη μετὰ τὰς χλωρὰς τῆς Σκόδρας
ῤῃς, ἀλλὰ κατανικήσας ἡθικῶς ὁλόκληρον τὴν συν-
ησπισμένην ἐναντιότητα τῶν Δυνάμεων καὶ εἰς τοὺς
ἐπὶ τὴν νίκην ἐπιβραβεύει ὁ οὐρανός.

Πῶς δὲ νὰ μὴ λατρεύῃ τὴν πατρίδα του καὶ με-
ποτε νὰ μὴ τὴν ἀνταλλάσῃ ὁ Νικόλαος τοῦ Μαυρο-
βουνίου; Οἱ τιμαλφέστεροι τῶν λίθων θὰ ἐξήλεον τοὺς
ῤῃς, ἐφ' ὧν τοιαύτη ἐνθρονίζεται δόξα. Ποία δὲ
ῤῃς γονιμότης ἢ τίς πλοῦτος θὰ ἠδύνατο νὰ διαγωνι-
σθῇ πρὸς τὰ ἐδάφη, τ' ἀναβλαστάνοντα τοιοῦτους ἥρωας
καὶ τοιοῦτον αὐτῶν Ἀνακτα;

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ

(Ἰωάν. Κ, 19, 37)

Κείμενον

Οὔσης ¹ οὖν ὥσας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ ² μιᾷ τῶν
Σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ
μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων,
ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον καὶ λέγει αὐ-
τοῖς, εἰρήνη ὑμῖν. καὶ τοῦτο εἰπὼν ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς
χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ. ἐχάρησαν οὖν οἱ μα-
θηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον. εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς
πάλιν, Εἰρήνη ὑμῖν· καθὼς ἀπεσταλκὲς με ὁ πατήρ,
καὶ ἐγὼ πέμπω ὑμᾶς. καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐνεφύσησε καὶ λέ-
γει αὐτοῖς· λάβετε Πνεῦμα ἅγιον· ἂν τινῶν ἀφῆτε τὰς
ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινῶν κρατῆτε κεκρά-
τηνται. Θωμᾶς δέ, εἰς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος
Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς. ἔλε-
γον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι μαθηταί· ἐώρακαμεν τὸν Κύ-
ριον. ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς. ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν
αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἰλῶν καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου
εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω. καὶ μεθ'
ἡμέρας ὀκτὼ πάλιν ἦσαν ἔσω οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ
Θωμᾶς μετ' αὐτῶν. ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς, τῶν θυρῶν κε-
κλεισμένων, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον καὶ εἶπεν· εἰρήνη
ὑμῖν. εἶτα λέγει τῷ Θωμᾶ· φέρε τὸν δάκτυλόν σου
ᾧδε καὶ ἴδε τὰς χεῖράς μου, καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου
καὶ βάλε εἰς τὴν πλευρὰν μου καὶ μὴ γίνου ἄπιστος,
ἀλλὰ πιστός. καὶ ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς καὶ εἶπεν αὐτῷ·
ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου. λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς·
ὅτι ἐώρακάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες
καὶ πιστεύσαντες. Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα σημεῖα
ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἃ
οὐκ ἔστι γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ· ταῦτα δὲ
γέγραπται ἵνα πιστεύσητε ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστίν ὁ Χρι-
στὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν ἔχητε
ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Σημειώσεις.

1) Ὁσας=ἐσπέρας. 2) Τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων=
πρώτῃ τῆς ἑβδομάδος Κυριακῇ.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΠΡΩΤΑΙ ΗΜΕΡΑΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Ἐκ τῶν Πράξεων τῶν Ἀποστόλων Ε, 12—20

Ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία, διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ἐμφυ-
χοῦντος αὐτὴν ἁγίου Πνεύματος, ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πρῶ-
της αὐτῆς ἐμφανίσεως ἐν τῷ κόσμῳ, κατὰ τὴν Πεντηκο-
στήν, ἐχώρει πρὸς τὴν ἀκμὴν. Μετὰ τὴν πρώτην ἐσωτερικὴν
δοκιμασίαν, ἣν ὑπέστη ἐκ τοῦ ἐπεισοδίου τοῦ ὑποκριτοῦ Ἀ-

νανία και της συζύγου του, της ψευδολόγου Σαπφείρας, μετά το τραγικόν ἀμφοτέρων τέλος, τρόμος κατέλαβε τούς περι-κυκλοῦντας τούς Χριστιανούς. Ἐκ τοῦ ἐπεισοδίου κατεδη-λώθη ὅτι ὄχι μόνον ἡ ἀπλότης τῆς καρδίας καὶ ἡ εὐλικρίνεια ἀποτελοῦσι τὴν ὑψίστην Χριστιανικὴν ἀρετὴν, ἀλλὰ καὶ ὅτι οἱ Ἀπόστολοι εἶχον παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν δύναμιν νὰ εἰσδύω-σιν εἰς τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ τιμωρῶσιν αὐστη-ρῶς τὸ κακόν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ηὐξήθη ἡ εὐλάβεια τοῦ λαοῦ πρὸς τούς Χριστιανούς. Ὅταν οὗτοι συνηροῖζοντο ἐν τῇ στοᾷ τοῦ Σολομῶντος κατὰ τὰς ὥρας τῆς προσευχῆς οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ προσεγγίσῃ αὐτούς. Πάντες ἡσθάνοντο ὅτι οἱ Χρι-στιανοὶ κατέχουσιν ἀνωτάτην τινὰ δύναμιν, εὐρίσκονται εἰς ἄ-μεσον πρὸς τὸν Θεὸν ἐπικοινωνίαν. Ἡ δύναμις αὕτη ἐξεδη-λοῦτο καὶ ἐν τοῖς θαύμασι τὰ ὅποια ἐτέλουν οἱ Ἀπόστολοι. Ἐθεράπευσαν πολλοὺς ἀσθενεῖς, πολλοὶ δὲ ἔφερον τούς ἀσθε-νεῖς τῶν κατὰ τὰς πλατείας τῆς Ἱερουσαλὴμ, ἐπιθυμοῦντες ὅπως τοῦλάχιστον ἡ σκιά τοῦ Πέτρου διέλθῃ δι' αὐτῶν εὐ-εργετικὴ καὶ σωτήριος. Ὡς ἦτο δὲ ἐπόμενον τὰ θαύματα ταῦτα, τελούμενα ἐνώπιον πάντων ἐνίσχυσον τὴν ὑπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ παραχθεῖσαν ἐν Ἱερουσαλὴμ θρησκευτικὴν κί-νησιν. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν περὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ προσεκομίζοντο οἱ ὅποιοι ἐθεραπεύοντο, οὕτως ὥστε ἡ κίνησις ἐπεξετείνετο καθ' ὅλην τὴν Παλαιστίνην, καθ' ἑκάστην δ' ἡμέραν ηὐξά-νεν ὁ ἀριθμὸς τῶν πιστῶν.

Ἀλλ' οἱ πονηροὶ Σαδδουκαῖοι διενόηθησαν δευτέραν ἡδὴ φορὰν νὰ ἐπιβάλωσι τὴν μισαίνον αὐτῶν χεῖρα ἐπὶ τῶν Ἀπο-στόλων. Κατὰ τὴν πρώτην σύλληψιν τῶν οἱ Ἀπόστολοι ἡπει-λήθησαν καὶ διετάχθησαν νὰ μὴ διδάσκωσι πλέον ἐν Ἱερου-σαλὴμ ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν. Ἀλλ' οὕτε αἱ ἀπειλαὶ οὕτε αὐτὸς ὁ θάνατος θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπιβάλωσι αὐτοὺς εἰς τούς μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἱεροῦ διαδίδοντας τὴν θρησκείαν τοῦ ἀνα-στάντος Χριστοῦ. Ἐδίδοντο λοιπὸν οἱ ἀγέρωχοι Σαδδουκαῖοι ὅτι αἱ διαταγαὶ τῶν δὲν ἐτηροῦντο, ὅτι αἱ ἀπειλαὶ τῶν οὐ-δόλων ἐλαμβάνοντο ὑπ' ὄψει. Ὅθεν ἀπεφάσισαν νὰ ἐνεργή-σωσι δραστηρίως. Εὗρον δὲ κατὰ τὴν πρὸς τοῦτο εὐκαιρίαν ἐν ἀρχῇ τοῦ 37ου ἐτους ὅτε ὁ Πιλάτος ἀπεμακρύνθη τῆς Ἱερου-σαλὴμ. Διὰ τῶν κατὰ τὴν Ἀποστόλων ἐνεργειῶν τῶν ἡλιπζόντων νὰ ἐνισχύσωσι τὸ σαλευόμενον κύρος τῶν. Οἱ Φαρισαῖοι ἐφαί-νοντο μᾶλλον εὐνοϊκῶς διακείμενοι πρὸς τοὺς κηρύττοντας ἀνάστασιν νεκρῶν. Διότι ἄλλως τε, δὲν εἶχεν ἐκδηλωθῇ εἰ-σέτι ἀπότομος ἀντίθεσις μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, οἱ ἐξ Ἰουδαίων δὲ Χριστιανοὶ ἐξηκολούθουν νὰ μένωσι πιστοὶ καὶ εἰς τὸν Μωσαϊκὸν νόμον. Δὲν εἶχε ἀ-κουσθῇ εἰσέτι τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀρχιδιακόνου Στεφάνου καθ' ὃ ὁ Ἰουδαϊσμός κατηργήθη ἐντελῶς ὑπὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ.

ὑπὸ τοιαύτας περιστάσεις ὁ Ἀρχιερεὺς Καϊάφας καὶ οἱ σὺν αὐτῷ Σαδδουκαῖοι διέταξαν τὴν σύλληψιν τῶν Ἀποστό-λων καὶ τὴν φυλάκισιν αὐτῶν. Ἀλλ' ὁ Θεὸς ἀπηλευθέρωσεν αὐτούς. Κατὰ τὴν πρώτην ἐσπέραν τῆς φυλακίσεως Ἀγγελος Κυρίου ἤνοιξε τὰς θύρας τῆς φυλακῆς καὶ ἐξαγαγὼν αὐτούς εἶπε νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος καὶ ἐξακο-λουθήσωσι τὸ κήρυγμα αὐτῶν περὶ τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ καὶ τῆς ζωοποιου διδασκαλίας του. Τοῦτο δὲ ἐπραξαν οἱ Ἀ-πόστολοι πρὸς κατάπληξιν τῶν Σαδδουκαίων. Ἡ πρόσδος τοῦ Χριστιανισμοῦ δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀνακοπῇ ὑπὸ τῶν ἀν-τενεργειῶν τῶν Σαδδουκαίων οὐδὲ τῶν Ρωμαίων καὶ ἄλλων ἐχθρῶν αὐτοῦ βραδύτερον. Θεία δύναμις διεῖπεν αὐτόν, ὅπως καταστῇ θρησκεία παγκόσμιος.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Ἐνα πουλι θαλασσινὸ κι' ἄλλο πουλι βουνίσιο
Μαλῶναι καὶ ἀνταρεῦεται καὶ λέγει τοῦ βουνίσσιου:
— «Μὴ μὲ μαλῶναι, μπρὲ πουλί, καὶ μὴ με παρασέρνῃς
Τί γὰρ πουλί δὲν κάθεται στὸν ἰδικό σου τόπο;
Τὸ Μάη καὶ τὸν Θεριστὴ κι' ὅλο τὸν Ἀλωνάρη
Ἀκόμη καὶ τὸν Αὐγούστο» στὸν Τρυγητὴ μισεύω.
Ἐχετε γιὰ ψηλὰ βουνά καὶ σέτε χαμολαγκάδια,
Βρυσοῦλες μὲ κρυθὲ νερό, τί γὰρ μισεύω τώρα.
Κλάψετε φίλοι, κλάψετε, κ' ἐσεῖς ὀχτροὶ χαρήτε,
Κ' ἐσεῖς ἀγαπημέναις μου στὰ μαῦρα νὰ ντυθῆτε.
Γιατὶ πλὴν γὰρ δὲν ἔρχομαι στὸν ἰδικό σας τόπο,
Μὲν πάγω στὴν μανούλα μου, πάγω εἰς τὴν ἀδελφὴ μου.

ΑΠΟΣΠΑΣΘΕΙΣΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

Εἶναι παγκοίνως γνωστὴ ἡ τελευταία προσευ-
μαρτύρων», ὁ ὀνομαστός πίναξ, ὁ παριστῶν τὸ ἴπ-
μιον τῆς Ρώμης κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν διωγμῶν καὶ
μέσθ συμπλέγματα γυναικῶν, παρθένων καὶ παιδῶν
ευχομένων, ἐν ᾧ προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος αὐτῶν γιγαν-
λέων.

Αὐτὴν τὴν σκηνὴν θὰ ἤθελα ν' ἀναπαράστησω, βο-
μένη καὶ ὑπὸ Ἑλλήνων καλλιτέχνην, ἐὰν ἐξακολουθῇ
γίνεται λόγος περὶ παραδόσεως ἔστω καὶ ἐνὸς χωρίου,
νησιδίου ἐλευθέρου νῦν, εἰς Τούρκους ἢ Ἀλβανούς. Διότι
ἀναμφισβήτητον ὅτι ἡ σκηνὴ θὰ ἐπαναληφθῇ εἰς ἐκεῖ-
ἔστω καὶ μοναδικὸν νησιδίου τοῦ Αἰγαίου, εἰς ἐκεῖ-
ἔστω καὶ μικρότατον χωρίον τῆς Ἡπείρου, τοῦ ὁποῖου
λετᾶται ἡ ἀπάνθρωπος θυσία. Θὰ ἤθελα νὰ δείξω τοῦ-
Χριστιανούς τῆς σήμερον, τοὺς Μάρτυρας τῆς αὔριον, πε-
χομένους, ὅπως θὰ προσήνυχοντο ἐν τῷ πτωχῷ ναύτικῳ
κατὰ τὴν τελευταίαν Κυριακὴν πρὸ τῆς ἡμέρας, τῆς
διωρισμένης πρὸς παράδοσιν αὐτῶν εἰς τὸν αἰμοδόρον Τοῦ-
ὑπὸ τῶν δῆθεν Χριστιανικῶν τῆς Εὐρώπης Δυνάμεων.

Θὰ ἤθελα ν' ἀκούσῃ ὅλη ἡ οἰκουμένη τὴν σπαράξ-
διον κραυγὴν τῶν ἀναξιοπαθόντων ἐκείνων θυμάτων,
χαιρετῶντων διὰ παντός τὴν προσφάτως ἀνακτηθεῖσαν
θερίαν τῆς Πίστεως καὶ τῆς Πατρίδος αὐτῶν! Τίς δ'
ἔχον καὶ ἀνθρωπίνου αἰσθήματος δὲν θὰ ἡσθάνετο δι-
γυνομένην τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἐκ τῆς ὁδύνης, ἐὰν ἐπρό-
ν' ἀκούσῃ τοὺς λυγμούς τῶν ἀπηλιπισμένων πληθυσ-
Χθές, ὦ Θεέ μου! Χθές μόλις συνήρχοντο εἰς τὸν ἀπεί-
τοῦτον ναὸν γέροντες καὶ νέοι, μητέρες καὶ παρθένοι
παῖδες, ὑμνοῦντες ἐν ψαλμοῖς καὶ ἀλαλαγμοῖς τὴν ἀπε-
θέρωσιν ἐκ τοῦ μακρῶντος μαρτυρίου! Χθές ἐκρούοντο
θοσύνως οἱ κώδωνες, χθές ἀντήχει τὸ «Χριστὸς Ἀνέ-
στῆς ἐνηγκαλίζοντο ἐν περιπαθεὶ ἀγαλλιάσει μετὰ δακ-
χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ τοὺς ἀδελφούς Ἑλλήνας, τοὺς
τάς, καὶ ἐλευθερωτάς... Καὶ σήμερον;

Σήμερον, ἀλλοίμονον! ἤλθον ἀγγελιαφόροι—ἴσως
ληγες καὶ αὐτοὶ—φέροντες τὴν ἀπαίσιαν, καὶ ἀπίστευτον
δῆσιν ὅτι αὔριον θὰ παραδοθῇ ἐκ νέου τὸ χωρίον εἰς
ἀποτρόπαιον ἐχθρὸν καὶ δῆμιον, ὅτι αὔριον ἀρχίζει πάλι
Τουρκοκρατία...

Τί ἡλιπίζετε, ὦ ταλαίπωροι; Μήπως ἤρχισατε ἤδη
σπείρετε σίτον εἰς τοὺς ἀγρούς νὰ ἀνοικοδομήσητε τὰς

¹ Τῆς κ. Λουίζης Ριανκούρ.

μισμένους ὑμῶν καλύβας; Ἀφήσατε πλέον αὐτά! Ἐρχεται
ἄγριος καταστροφεὺς! Κύψατε πρὸ αὐτοῦ τὸν αὐχένα. Συ-
νάξατε ἐκ τῆς σκόνης τὰ φέσια ὑμῶν, τὰ ἀπορριφθέντα κατὰ
τὴν χαρμύσσον ἡμέραν τῆς νομιζομένης ἀπολυτρώσεως.
Σπεύσατε νὰ τὰ φορέσητε πάλιν, σχισμένα ὅπως εἶναι, σκο-
νισμένα, βορβορώδη, αἱματωμένα, ἵνα μὴ ἴδῃ τὸ θηρίον ὅτι
καὶ ἐπὶ στιγμὴν ἀπεσκορακίσατε τὸ βδελυρὸν γνῶρισμα τῆς
δουλείας ὑμῶν!

ὦ Θεέ μου! τί συνέβη λοιπὸν; μήπως ἡλλαξεν ἡ τύχη
τοῦ πολέμου; μήπως ἐνίκηθησαν, κατετροπώθησαν τὰ μέχρη
τοῦδε νικηφόρα Ἑλληνικὰ στρατεύματα ὑπὸ τῶν καταρά-
των Ἀγαρηνῶν;... Ὁχι! ἡ Ἑλλάς εἶναι καὶ μένει νική-
τρια. Ἀλλὰ ἡ Εὐρώπη δὲν θέλει νὰ εἰσθε ὑμεῖς ἐλευθεροί...
Ἀπεφάσισε νὰ σᾶς ρίψῃ ἐκ νέου εἰς τὴν ἀβυσσον τῆς δου-
λείας καὶ τοῦ ἀνδραποδισμοῦ, νὰ παραδώσῃ τὴν μὲν χώραν
ὑμῶν εἰς ἐρήμωσιν, ὑμᾶς δὲ αὐτοὺς εἰς ἀτιμώσεις καὶ ἀκρω-
τηριασμούς τῶν σωμάτων, εἰς ἀτιμώσεις καὶ ἐξισλαμισμούς
τῶν ψυχῶν...

Διότι ἡ Ἰταλία φοβεῖται, φοβεῖται μὴ γείνη ἡ Ἑλλάς
σχυροτέρα αὐτῆς, καὶ διὰ τοῦτο θέλει, εἴτε ν' ἀρπάσῃ αὐτὴ
τὰς ὠραίαις νήσους τὰς Ἑλληνικάς, ὧν προσεποιήθη τὸν
ἐλευθερωτὴν, εἴτε νὰ παραδώσῃ αὐτάς ἐκ νέου εἰς τὸν ζυ-
γόν, τὸν πάντων καταλλήλοτατον νὰ συντρίψῃ, ὅπου καὶ ἂν
ἐπικρατῇ, πᾶσαν Ἑλληνικὴν δρᾶσιν, νὰ ἐξαλείψῃ πᾶσαν
ἐκμάδα τῆς Ἑλληνικῆς εὐημερίας.

Διότι ἡ Αὐστρία θέλει νὰ ἐτοιμάσῃ δι' ἑαυτὴν λείαν
πλουσίαν, χωρὶς νὰ ἐξοδεύσῃ χρήματα, οὔτε αἷμα νὰ χύσῃ,
ἢ χρησιμεύσῃ τὸ χυθὲν αἷμα τῶν Ἑλλήνων! Ὁφελιμώτα-
τον θεωρεῖ νὰ παραδοθῶσιν Ἑλληνικοὶ πληθυσμοὶ εἰς τοὺς
Ἀλβανούς ληστές καὶ δολοφόνους, διότι ὅσον ἄγριώτερον
ῥύουσι καὶ ἀπολλοῦσι, τόσον προσροωτέρα ἡ εὐκαιρία θὰ
παρουσιασθῇ, ἵνα ἐπέμβῃ ὡς ἀπροσάτις αὐτὴ ἡ Αὐστρία,
καὶ ἀρπάσῃ τὴν ἀτυχὴν χώραν ὑμῶν, χρησιμοποιοῦσα αὐτὴν
τοῦ λοιποῦ πρὸς καταπολέμησιν τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Αὔριον! Αὔριον! Ἰδοὺ λοιπὸν τί θὰ εἶναι ἡ ἐπαύριον διὰ
τοὺς προσεχόμενους διὰ τελευταίαν φορὰν εἰς τὸ ναῖδριον
τοῦ καταδικασμένου χωρίου. Εἶναι ἡ αὐτὴ σκηνὴ τῶν διωγ-
μῶν ὡς ἐν τῷ Ἱπποδρομίῳ τῆς Ρώμης; ἀλλὰ πόσον βαθυ-
τέρα, πόσον ὀδυνηρότερα ἢ ἀπελπισία, νὰ γίνεται ἡ κατα-
τροφὴ ὅταν ἐφαίνετο παρελθούσα πλέον ἡ ἐποχὴ τῶν
διωγμῶν, ἀνατεῖλας εἰς τὸν οὐρανὸν ὁ ἥλιος τῆς χριστιανικῆς
ἐλευθερίας, ἀναπεταννύμενον τὸ λάβαρον τὸ φέρον τὴν θριαμ-
βευτικὴν ἐπιγραφὴν: «Ἐν τούτῳ νίκα!»...

Ὅπως ἐν τῷ Ἱπποδρομίῳ, καιροφυλακτοῦσιν ἡδὴ ἀνυ-
πομῶνως τὰ θηρία, τὰ κεκλημένα εἰς τὴν ἀρπαγὴν. Ἀπὸ
τοῦ δόσμοιρον νησιδίου φαίνονται μακρόθεν, βαθμηδὴν πλη-
τίζοντα εἰς τὴν χθὲς ἐτι ἐλευθέραν Ἑλληνικὴν θαλάσσαν,
τὰ Τουρκικὰ πλοῖα, τὰ κατ' ἐπανάληψιν νικηθέντα ὑπὸ τῶν
Ἑλληνικῶν, σήμερον ὅμως θριαμβεύοντα ὑπὸ τὴν Εὐρωπαϊ-
κὴν εὐνοίαν, πνέοντα ἐκδίκησιν κατὰ τῶν παραδοθέντων
αὐτοῖς θυμάτων, ὡς σαρκοβόρα ὄρεα περιπτάμενα περὶ τὴν
ἑλίκαν, ἣν ὑπεσχέθη αὐτοῖς κυνηγός. Τὸ δὲ ἀτυχὲς χωρίον τῆς
Ἡπείρου βλέπει ἤδη εἰς τὰ περὶ χώρα αὐτοῦ προσερχομένους
ἐχθρούς τοὺς ἀπλήστους Ἀλβανούς βέηδες, συνοδευομένους
ὑπὸ βλοσυρῶν μορφῶν γερμανοφώνων ἀξιώματικῶν...

Πῶς κλαῖουν αἱ εἰκόνας!...

Πάψετε τὸ χερουδικόν, κι' ἄς χαμηλώσουν τάγια...

Εἴθε νὰ εἶχον εὐγλωττίαν ἀρετὴν, ὥστε νὰ ἐκφράσω
τοὺς σπαραγμούς τῶν σφαζομένων ψυχῶν, ἵνα ἡ ἀλήθεια,
γνωσθεῖσα καὶ ψηλαφητὴ γενομένη, εἰσδύσῃ εἰς τὰ κω-
νοῦντα ὄτα, ἡ δὲ ἀλγηδὼν εἰς τὰς ἀναισθήτους καὶ πεπω-
μένους καρδίας! Εἴθε νὰ ἐγερθῇ εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν

λαῶν ἐπανάστασις ὀργῆς καὶ ἀγανακτήσεως ἱκανὴ νὰ διαρ-
ρήξῃ ὡς ἰστὸν ἀράχνης τὰς πλεκτάνας τῆς Διπλωματίας,
καταστήσῃ δὲ ἀδύνατον καὶ νὰ γίνηται λόγος πλέον περὶ
τῆς ἀποτροπαίου ἱεροσυλίας.

ΤΟΥΤΟ ΝΙΚΑ (κγ')

Φιλοπατρία

ΙΔ'

Ψυχὴ Ἑλληνικὴ οὐδεμία ὑπῆρχε, καθ' ὃν χρόνον τὸ
γένος ἐδούλευεν εἰς τοὺς Τούρκους, ἥτις καὶ τὴν πρώτην καὶ
τὴν ἐσπέραν ἐν τῇ προσευχῇ καὶ τὴν ἡμέραν πᾶσαν καὶ
τὴν νύκτα δὲν ἔλεγε πρὸς τὴν Θεοτόκον, τὴν μεσίτριαν τῶν
Χριστιανῶν πρὸς τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, αῤῥῆσαι ἡμᾶς κα-
κουμένους τυραννικαῖς ἀπειλαῖς καὶ δεινῇ μανίᾳ τῶν Ἀγα-
ρηνῶν¹. Καὶ πάντες οἱ Ἕλληνες, μάλιστα δὲ, ὡς εἵπομεν,
οἱ τοῦ σεμνοῦ ἱερατείου παρὰ τὴν Ἀγίαν Τράπεζαν γονυπε-
τεῖς ἱκέτευον τὴν θεότητα ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως ἡμῶν.
Καὶ δὲν ἤρκοῦντο εἰς τοῦτο μόνον, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ
τοῦ λυτρωτοῦ τῶν Ἑλλήνων κραταιούμενοι μὲ τὸν σταυρὸν
τοῦ μαρτυρίου εἰς τὰς χεῖρας παρεσκευάζον τὰς ἐκάστοτε
ἐπαναστάσεις, μετεῖχον αὐτῶν εὐλογοῦντες τοὺς πολεμιστάς
καὶ ἀπέθνησκον ὑπὸ τῶν ἀντιχρίστων, εὐλογούμενοι ὑπὸ τοῦ
γένους παντός.

Ἀλλ' ὅπως ἄπαν τὸ γένος ἡμῶν δὲν ἤρκειτο εἰς τὰς δε-
ήσεις μόνον πρὸς τὸν Θεόν, ἀλλ' ἔχον ἐν τῇ διανοίᾳ τὸ
ῥητὸν «κινήσου, νὰ σὲ κινήσῃ καὶ ὁ Θεός», ἐλάμβανε τὰ
ὅπλα καὶ ἀνίστατο τῆς ἐλευθερίας ἀκαταπράυντος ἀθλητῆς,
οὕτως καὶ οἱ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ διδάσκαλοι, οἱ ἀρχιερεῖς, ἀλλὰ
καὶ ἄπαν τὸ ἱερατεῖον, μετεῖχον τῶν ἐπαναστάσεων τούτων
ῥάπτοντες μὲν τὸν σταυρὸν ἐπὶ τοῦ καλογηρικοῦ σκουφί-
ου, τὰ χεῖρας δὲ ὀπλίζοντες μὲ τὸ τουρκοικὸν καὶ τὴν σπάθην
τὴν δαμασκηνὴν. Εἶχον ἐν ἑαυτοῖς τὰ διδάγματα τῆς πα-
τρικοῦ ἱστορίας—τῶν ἀθανάτων ἐν τῇ ἀληθείᾳ τῶν γνωμῶν
καὶ τοῦ παραδείγματος—τοῦ Μεσσηνίου Μάντεως Θεόκλου
τοῦ φονευθέντος ἐν τῇ ἀμύνῃ τῆς Εἰρας (Πάτρια 1910 ἀρ.
36 καὶ 41), τοῦ Ἀκαρνᾶνος Μεγιστίου τοῦ πατρὸς τῶν τρια-
κοσίων φονευθέντος ἐν Θερμοπύλαις καὶ τοῦ μάντεος τοῦ προ-
μαχοῦντος πρὸ τῶν μετὰ τοῦ Θρακυβοῦλου δημοκρατικῶν καὶ
πεσόντος ἐν Πειραιεῖ. Καὶ πάμπολλοι μὲν βεβαίως ἐφονεύ-
θησαν μαχόμενοι κατὰ τὴν ἄλωσιν τῶν ἐν Πελοποννήσῳ
φρουρίων ὑπὸ τοῦ Μωάμεθ καὶ τῶν πασσάδων αὐτοῦ, πάμ-
πολλοὶ κατὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Χαλκίδος καὶ τῶν ἄλλων πό-
λεων τῶν Ἑλληνικῶν, ὧν ἀγνοοῦμεν τὰ ὀνόματα, ἐπὶ τοῦ
τάφου δ' αὐτῶν ἡ ψυχὴ τοῦ γένους βλαίνει εὐδὴ κυανᾷ
καὶ λευκᾷ ἵα τῶν Ἑλληνικῶν βουνῶν, ἀλλ' ὅμως καὶ ἐσώ-
θησαν ἀπὸ τοῦ ἀφανισμοῦ τοῦ μοχθηροῦ χρόνου ἄλλων αἱ
πράξεις αἱ ἡρωϊκαὶ καὶ ὁ ὑψηλὸς θάνατος ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

Καὶ ἔχομεν περιφανεστάτους πρώτους ἀναγραφομένους
ἐπὶ τῆς τοιαύτης χρυσῆς στήλης τοῦ γένους τοὺς ἀδελφούς
Μελισσηνοὺς, οἵτινες εἰς τὰς μεγαληγόρους προτροπὰς καὶ
ὑποσχέσεις πιστεύσαντες τοῦ πολυθρυλήτου γενομένου ἐκ τῆς
παρὰ τὰς Ἐχινάδας νήσους ναυμαχίας² Δὸν Ζουὰν τοῦ

¹ Ἐκ τοῦ στιχηροῦ τοῦ ποιηθέντος ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως Ἐλίου Ἀνθίμου.

² Ἐπὶ τοῦ ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας τάφου τῶν ἡ ἐπιγραφῇ «Ὁ
Μακάριος ἀρχιεπίσκοπος Ἐπιδαύρου ἀπὸ Βυζαντίων αυτοκρατόρων
ἐκ τῆς περιφανεστάτης Μελισσηνῶν καὶ Κομνηνῶν οἰκίας καὶ Θεό-
δωρος αὐτάδελφος, δεσπότης Αἰνίου, Ἐάνθης... κτλ. ἐνταῦθα. Νικη-
τικοῖς Ἰωάννου Αὐστριακοῦ ὀπλοῖς ἐν ναυμαχίᾳ προτραπέντες, στρα-
τιᾶς ἐξ ἰδίων πολιχνίων μὲν καὶ πόλεων συλλεχθείσης πελῶν μὲν εἰ-
κοσιπέντε χιλιάδων, ἵππεων δὲ τρισχιλίων, πόλεμον κατὰ Τούρκων
δεκατῇ ἰδίᾳ ἐπεκράτησαν ἀναλώμασιν κτλ.

Αυστριακού εσήμαναν τῆς Ἐπαναστάσεως τὸ σάλπισμα ἐν Πελοποννήσῳ, ἐν Λακωνικῇ μάλιστα. Ἀγῶνα τριετῆ διεξήγαγον διὰ εἴκοσι πέντε χιλιάδων πεζῶν καὶ τρισηλίων ἱππέων, ἀλλὰ τῆς ἐλπιζομένης βοηθείας ἀποτυχόντες, ὑπὸ τῶν ἐνισχυθέντων ἐχθρῶν τῆς πίστεώς μας μετὰ διετὴ ἀγῶνα καταβλήθεντες, ἐπεραιώθησαν εἰς Νεάπολιν τῆς Ἰταλίας, ἐκεῖ δὲ μετὰ μικρὸν ἀπέθανον ἀκατάβλητοι εἰς τὸν πόθον τῆς ἐλευθερίας τοῦ γένους οἱ φιλοπάτριδες αὐτοῦ πρότερον ταῖς ψυχαῖς ἢ τῷ ζῆν κατέπεσον¹. Ἐτη περίπου τεσσαράκοντα μετὰ τούτους ὁ ἀρχιεπίσκοπος Τρίκκης, ὁ εἰς ἑπανάστασιν ἐξεγείρας τοὺς περὶ τὴν Πίνδον Ἕλληνας Διονύσιος ὁ φιλόσοφος², ὁ εἰσβάλων νικητὴς εἰς Ἰωάννινα, προδοθεὶς καὶ συλληφθεὶς ἐξεδάφη ζῶν καὶ τὸ δέμας του πληρωθὲν δι' ἀχύρων ἐπέμφθη δῶρον ὑπὸ τῶν ἐν Ἰωαννίνοις πασάδων πρὸς τὸν Σουλτάνον εἰς Κωνσταντινούπολιν ἄξιον κύριον, ὅπως καὶ οἱ δοῦλοι του, διὰ τοιαῦτα ἔργα καὶ τοιαῦτα δωρήματα (Πάτρια ἔτος 1903 ἀρ. 26 καὶ 1904 ἀρ. 39).

Κατὰ τὸν αὐτὸν δ' αἰῶνα εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν Βενετῶν πρὸς τοὺς Τούρκους, ὧν καὶ ἡμεῖς πάντες οἱ Ἕλληνες μετέσχουμεν, καὶ ἐν τῇ πολιορκίᾳ τοῦ Μεγαλοκράτους τῆς Κρήτης μεταξὺ τῶν πολεμιστῶν διέπρεψαν ἐπὶ ἐξάλλῃ ἀνδρεία, μαχόμενοι, ἵνα μὴ ὑποταχθῇ ἡ νῆσος, ἡ φιλότατη πατρίς, εἰς τοὺς ἀγρίους Ὀθωμανούς, ὁ ἡγούμενος Ἀγκαρὰ-θου Ἀθανάσιος Χριστοφόρου καὶ ὁ μοναχὸς Εὐγενικός ὁ Συναΐτης· ὅτε δ' ἐξεστράτευσαν ἐν συμμαχίᾳ μετὰ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, τοῦ Πάπα καὶ ἄλλων οἱ Βενετοὶ κατὰ τῶν Τούρκων εἰς τὴν Ἑλλάδα μαζί με τοὺς πολυμνήτους πολεμιστάς τῆς Ρούμελης, τὸν Μεϊτάνην, τὸ Χορμόπουλο, τὸν Σπαθογιάννον, τὸν Ἀγγέλην Σουμῖλλαν, τὸν Κούρμαν καὶ τοὺς ἄλλους πορθητάς τῆς Ναυπάκτου, νικητάς τῶν Τούρκων ἀπὸ Ἰωαννίνων μέχρι Θηῶν, τάσσεται ὁ ἐξ Ἀγίας Εὐθυμίας τῆς Παρνασσίδος ἐπίσκοπος Σαλῶνων Φιλόθεος ὁ Χαριτόπουλος. (Πάτρια 1903 ἀρ. 11 καὶ 1904 ἀρ. 40). Πρῶτος ἐν ταῖς μάχαις, πολλάκις μετὰ τοῦ καπετάν Κούρμα κατατροπώσας τοὺς ἐχθρούς, ἰδρύσας μετὰ τῶν ἄλλων στρατιωτῶν τῆς πατρίδος τὰ ἐλεύθερα ἐν τῇ στερεᾷ ἀρματοπλοκίᾳ, δηλαδή οὐχί Ἑλλάδα ὑπὸ τοὺς αἰσχροὺς ὄσόν καὶ οἱ Τούρκοι Βενετούς, ἀλλὰ ἀνεξάρτητον ἀπὸ παντός, ἔπασσε μαχόμενος, ἐν τινι δὲ σπηλαίῳ τῆς Ζακύνθου, ὅπου ἐγένετο τῶν ὁστέων του ἀνακομιδὴ, εὐωδιάζον τὰ μῦρα τοῦ ἡρώισμου καὶ τῆς φιλοπατρίας χῶμα τῆς εὐγενοῦς νήσου καλύπτει τὰ ἄγια λείψανά του.

Ἄλλ' ἔρχεται ἡ Μεγάλῃ Ἐπανάστασις μας. Αὐγὴ γλυκεῖα ῥοδοστεφής προβαίνει ἄγγελος τῆς προβαινούσης φαιδρᾶς ὑπὸ ἡλίου χαρᾶς καὶ ὑπερηφανίας ἀγλαίζομένης ἡμέρας. Τοῦ στόλου τοῦ Κατσώνη τὰ τρόπαια ἀκολουθοῦσιν αἱ νίκαι τοῦ στόλου τῶν καταδρομέων τῆς Σκιάθου. Ἐκ τοῦ στόλου δὲ τούτου, ὅτε διελύθη, ἐνέμεινεν εἰς τὸν ἀγῶνα, πρὸς τῶν Τούρκων τοὺς ὄρκους δυσπιστῶν, ὁ ὑψηλόφρων καὶ ἀδάμαστος τὴν ψυχὴν Παπαθύμιος ὁ Βλαχάδας, ὁ μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ τῶν ὡσαύτως ἱερέων Θεοδώρου καὶ Δημητρίου βουλευσάμενος τὴν ἐπανάστασιν τοῦ γένους καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν, μεθ' ὧν ἐπολέμησεν ὑπὸ τὰ Καμβοῦνια, ὁ δόλω ὕστερον συλληφθεὶς, ὁ διὰ θηριῶδων βασανιστηρίων θανατωθεὶς μεγαλομάρτυς (Πάτρια ἔτ. 1905 ἀρ. 14, 17 καὶ 18). Τότε καὶ ὁ ἡγούμενος τῆς ἐπὶ τῶν πλευρῶν τοῦ Ὀλύμπου μονῆς τοῦ Ἀγίου Διονυσίου, ὡσαύτως Διονύσιος καλούμενος ἀποβαλὼν τοῦ καλογήρου τὸ ῥάσον καὶ τὴν πανοπλίαν τοῦ κλέφτου μετὰ πεντήκοντα ἄλλων καλογήρων τῆς μονῆς ἐνδύ-

θεὶς ὤρμησεν εἰς τὸν κατὰ τῶν Τούρκων ἀγῶνα, καθ' ὃν μετὰ τινὰ ἔτη ἐφρονεύθη ἐν τινι εἰς τὰ Δέματα ὑπὲρ τὴν Καρπυ τοῦ Ὀλύμπου μάχῃ. Πρὸς δυσμὰς δὲ τῆς βορείου Ἑλλάδος καὶ γῆς ἐπὶ τῶν Σουλιωτικῶν ὁρέων ἄσπιλος πολεμιστὴς Σαμουὴλ (Πάτρια ἔτος 1904 ἀρ. 6, 7, 8) ἀναφαίνεται τελέσας ἐν τῷ ναῶ τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς τὴν ἱερωτάτην μυσταγωγίαν.

Ἴδου ἡ Ἐπανάστασις μας, καταπλήσσον μεγαλειότητος Ἀνδρῶν χθές δούλων, ἀόπλων, ἀσυντάκτων νίκαι, ἡρώισμοι ἡμιθέων, φρόνημα ὅπερ οὔτε τὰ μαρτύρια οὔτε ἡ λυσσαλὴ πείνα δαμάζει. Καὶ πάλιν μεταξὺ αὐτῶν παμφανὸν ἐκ δόξης περισσεύον τὸ ἱερατεῖον, ἐν Πελοποννήσῳ ὁ Παπαφλέσσας, ὁ Παπανίκας ὁ ἐκ Καστανιάς τῆς Κορινθίας, ὁ ἀπεριφάνιστος Παπασταθούλιας, ὁ Μεθώνης Γρηγόριος ἀστρατηγὸς ἀχιερεὺς πολιορκητὴς τῆς Μεθώνης καὶ τοῦ Νεοκάστρου, πλεμήσας κατὰ τοῦ Ἰμβραήμ, συλληφθεὶς καὶ ἀποθανὼν ἐν ταφρακαῖς τῆς Μεθώνης, ἐν δὲ τῇ Στερεᾷ Ὀδῷ (Πάτρια ἔτ. 1903, ἀρ. 7 καὶ 1912 ἀρ. 5-17), ὁ Παπανδρέας Μόρης Κοκκοβιστιανὸς (Πάτρια 1906 ἀρ. 40), οἱ τῆς μάχης τῶν Βρυσσίων ἱερεῖς (Πάτρια ἔτος 1908 ἀρ. 19) καὶ ἐν Μεσολογίῳ ὁ πῦρ θέσας εἰς πύθον πυρίτιδος καὶ ἀποθανὼν ἐλευθερὸς ἀχιερεὺς Ῥωγῶν Ἰωσήφ καὶ ὁ ἱερεὺς Παναγιώτης, ὅτε ἀσκεπής, ἐπιτραχήλιον φορῶν, κρατῶν τὸ δυσκοποτήριον τὸ τίμιον αἷμα τοῦ Κυρίου ἀπτότητος περιήρχετο ὑπὸ τὴν θύελλαν τῶν σφαιρῶν τὰ τεῖχη καὶ γονυπετῶν ἔδιδε τὴν ἰατρίαν κοινωνίαν εἰς τοὺς ψυχορραγοῦντας τραυματίας πολεμιστάς. Ἐσώθη κατὰ τὴν ἐξοδὸν ἐπανελευθῶν δὲ μετὰ τὴν ποκατάστασιν ἐξῆσεν ἐν τῇ πόλει τιμώμενος ὡς ἅγιος. Μεσολογῆται οἱ πρεσβύτεροι ἔλεγον αὐτὸ παιδίον ἀσπαζόμενον μετὰ σεμνῆς εὐλαθείας τὴν χεῖρά του ἐνόμιζον ὅτι εὐωδίαζεν ἅγιόν τι μύρον».

(ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τί ἔγραψαν οἱ ξένοι.

Ἡ διάδοσις τῆς δημοσίας παιδείας ἀνέκαθεν ἐπῆρε καὶ καύχημα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, εἰς τὴν ἀρετὴν ὅμως τὴν οὐδόλως ὑπολείπονται καὶ οἱ σύγχρονοι ἀπόγονοι ἐκείνων. Οἱ μελετῶντες τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν θὰ παρετήρησαν ἀναμφιβόλως μετ' ὁποίας αὐτοθυσίας καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπὶ γάσθῃ ἀείποτε ὁ λαὸς πρὸς διάδοσιν τῆς παιδείας. Ἀκόμα καὶ κατὰ τὰς ζοφεράς τοῦ ὑπὲρ Ἀνεξαρτησίας Ἀγῶνος ἡμετέρας οἱ Ἕλληνες οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον παρημέλησαν τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν.

Μάστιν

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κ. Μ. Λοῦνδ' ὅν ὁ ἑλ. τοῦ πολέμου ἀνύψωσις συνετέλεσε πολὺ εἰς τὴν θεραπείαν τῆς πληγῆς ταύτης. Εἴθε μόνον νὰ εἴναι ἐκείνη. Γρ. Ν. Π. Ὁ δὲ ὁ σὸν ὁ κομιστὴς δὲν ἐπαρροισίεσθαι εἰς τὴν γραφεῖον τῶν Πατρίων.—Ι. Α., Λιμνές, Κ. Τ. Δ. Ἐ. β. ἐκ. σ. τ. α. Ἐληφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. Κ. Μ. Σ. Κ. Ε. Ρ. Χ. Ἐ. Ρ. Α. Ν. Φ. Δ. Δομ. οὐδ' Ἀντ. Στ. Β. ὦ λ. ο. Ν. Κ. ἄν. ν. ν. α. Εὐστ. Ἀν. Μ. ὑ. τ. ἡ. ν. ν. Μ. Χ. Δ. Χανία. Ζητ. θέντα ἀπεστάλησαν Χρ. Β. Κ. Στ. ρ. ο. ὕ. λ. α. Ἐληφθησαν εὐχριστοῦμεν. Στέλλεται τακτικῶς.

Πᾶσα ἀποστολὴ πρὸς τὴν Ἐταιρείαν ἀπευθύνεται

Τῷ κ. Ἰωάν. Μ. Δαμβέργῃ

Διευθυντῇ τῶν Πατρίων

Ὁδὸς Νικηφόρου 3 Α.

Εἰς Ἀθήνας.

¹ Ἐκ τῆς ἐπιτομῆς ἐπιγραφῆς.

² Ἀλλοῖοι τινες ἀνόμασαν αὐτὸν σκυλόσοφον.